

התרעומת והעלבון שעברו על אזרחי רוצחי מינכן, ביטאו תיסכול חסר פתרון:

חסר-אונים

הכיטחון שלה כמתח בלתי רגיל בצפייה לפעולת שיהרוך אפי שרית.

עם כל החוב המוסרי שהיבת גרמניה לישראל, מסרבים אזרחיה להיגרר למה שהם מכנים „מלחמה מלולכת“ שאין להם כל ענין בה. אין שום סיבה שגרמנים יהיו מוכנים להקריב חיים למען מלחמה זו. לא צריך לנקוט עמדה לטובת ישראל או נגדה כאשר מגיעים בגרמניה למסקנה: „שילחמו היהודים והערבים זה בזה כמה שהם רוצים ואיפה שהם רוצים — רק לא אצלנו!“

אולם המשמעות של הכניעה הגרמנית חורגת מהכולות גרמניה. היא הרבה יותר מרחיקת-לכת.

השאלה המהותית היא: האם תהג מחר ממשלה אחרת בצורה שונה?

ממשלת-ישראל תובעת ממשלות העולם להיות נוקשות, לא להיכנס לשום מגעים עם טרוריסטים וחוטפי-מטוסים ולקבל על עצמן את כל הסיכון הכרוך בכך. אפילו יעלה הדבר בחיי אדם. אולם ממשלת-ישראל עצמה לא עמדה עדיין במבחן המכריע.

איך היתה ממשלת-ישראל מגיבה — אחרי קח מינכן — איזו נחמף מחר מטוס „אלעזר“ והיה מונחת במדינה זרה תוך איום לפוצצו אם לא תמלא ישראל מיספר תנאים? מה היתה עושה איזו נחמף מחר איש צמרת ישראלי?

אילו הובאו הישראלים החטופים לקאהיר או לאלג'יריה, היה קיים סיכוי להצילם, בעזרת לחץ בינלאומי או איום ישיר על הממשלה הערבית המארכת.

אחרי שני נסיונות-הערמה — המוצלח בלוד והכושל כמינכן — אין סיכוי רב להערים על הטייפ רוריסטים בפעם נוספת.

התנהגותם השבוע הוכיחה כי הם ערים לאפשרות שמטמינים להם מלכודת. הם סרבו להנחית את המטוס החטוף על אדמה גרמנית, חגו מרבית זמן החטיפה באוויר, כדי למנוע כל אפשרות של פעולת חילוץ.

כמצב זה עמדה בפני ממשלת בך שאליה פשוטה: האם לסכן את חייהם של הנוסעים, ובעיקר של אנשי-הצוות הגרמנים, במישחק הרהיבון — או להיכנע?

איך היינו מגיבים?

כרעת הממשלה הגרמנית של וילי בראנד — העומדת כעת בישיאה של מלחמת-בחירות נואשת — לא היתה נתונה בספק אף לרגע. בראנד לא היה יכול לסכן את הצוות הגרמני של המטוס. דעת הקהל הגרמנית, זיריבייה הפוליטיים של ממשלתו, היו מאשימים אותו, במקרה אסון, בקלות-דעת פושעת.

הקאנצלר והשגריר

קאנצלר מערב-גרמניה וילי ברנדט ושגריר ישראל בבון, אלישיב בן-חורין, כפי שצולמו באזכרה לחללי מינכן. שיקולי בחירות היו כנראה בין השיקולים שהניעו את ממשלת גרמניה לשיחרורם המהיר של רוצחי מינכן, למרות מחאות השגריר הישראלי.

בעד מתחריה ליהנות מן ההפקר. ישראל הייבת להעמיד על סדר-היום הבינלאומי — במוסדות מדיניים, או בי מוסדות האגודות המיקצועיות הקשורות בתעופה — את ההצעה לברות הסכם בינלאומי מחייב, שיכלול את הכללים הבאים:

● **חברות-התעופה הבינלאומיות לא יקיימו קוויתעופה עם ארצות שבהן פועלים טרוריסטים, טיס, שמחזן באים חוטפים או ש-אליהן הם חוזרים.**

● **במיקרה של ניתוק קו — הוא יהיה דו-סטרתי. קויתעופה של אותה ארץ לא יורשה לנחות בחו"ל.**

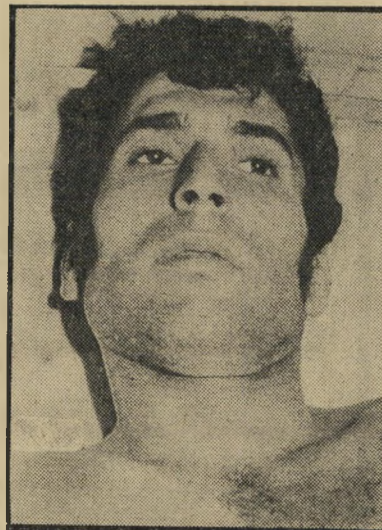
● **הניתוק יבוצע באמצעות איי גודיטייפים, איגודי עובדי-קרקע או גופים ממשלתיים.**

אם תתקבל הצעה זו, תשתרר במשך זמן מה אנדרלמוסיה בתעופה העולמית. יתכן שגם התעופה הישראלית תסבול. אולם בדרך זו יש סיכוי סביר כי הפעולה הבינלאומית תחסל את הנגע האווירי, כפי שחיסלה בשעתו את שודי הים, שגם הוא היה משולב זמן רב בי מלחמות בין המדינות.

לעומת זאת, אין כמעט סיכוי לנצח את הטרור בדרך של איי כניעה לפחטנות של חוטפים, שי הצליחו להשתלט על מטוס. צריך להיות ברור שבכניעה קבוצת חוטפים הצליחה להשתלט על מטוס וזה החזיק בנוסעיו ובצוותו תו בכניעה, היא ניצחה למעשה בבר-בבר.

עצם הצלחת מעשה החטיפה פירושו תבוסת הצד הנסחט, גם אם אפשר לפי עמים לסמוך על המול ולנסות להוליך את החוטפים שולל. אין זה נורא להפסיד קרב אחד או מיספר קרבות, אם ניתן לנצח במערכה הכללית.

זהו הלוקח הנובע מן המאורעות שאירעו — השבוע במלחמת-העופה של זאגרב — עיר הולדתם של הרמטכ"ל הישראלי וקודמו בתפי קוד.

ניסיון החילוץ האומלל של המישטרה הבווארית. השלושה, עבד אל-קאדר אל-דנאוי (מימין), עבדאללה מוחמד סאמר (במרכז) ואיבראהים באדראן (משמאל), נפצעו בקרב היריות, הוחזקו בשלושה בתי כלא בחשאי, מבלי שאיש ידע את מקום הימצאם.

שלושת אנשי ספטמבר השחר שנותו בחיים הערובה הישראליים בכפר האולימפי במינכן. חבריהם נהרגו יחד עם הישראליים בעת

שלושת הרוצחים מחזן עשרה חברי הכנופייה שהחזיקה בבני הערובה הישראליים בכפר האולימפי במינכן. חבריהם נהרגו יחד עם הישראליים בעת

לחת, יש לשים את הדגש על מניעת הטיפות.

השלב הראשון הוא הגברת אמצעי-המנע. אולם ברור כי גם לאמצעי-היריות יש גבול, ואין אמצעי שאי-אפשר להתגבר עליו ולעקוף אותו, בעורמה או בזול.

אחרי פרשת לופטהאנזה השבוע, יש להטיל את מירב המישקל על הדרישה לנחק את קשרי-התעופה עם מדינות היר תומכות באופן פעיל או סביל בטרור. היא זה אבסורד שהחכמה הגרי מנות המשיכה לטוס לדמשק ולביירות, כאשר כל מטוס שלה יכזב היה להיחטף בכך רגע, לשם שיחרור עצורי מינכן. אבל החכמה רח לא רצתה להפסיק את הקו, בהיעדר הסכם בינלאומי שימנע

האם גם אז היתה מסכנת את חייהם בעמדה נוקשה?

השאלה היא חמורה, ואין טעם לחפות עליה במליצות ריקות. הסיסמה האומרת כי אסור להיכנע לסחטנות ולטרור היא סיסמה יפה וזכונה, אלא שהמצב אחרי מינכן אינו דומה למצב שלפני מינכן — גם מהבחינה הישראלית.

הפתרון: מניעת הטיפות

היא היא המסקנה הנובעת מכך? יתכן שממשלת ישראל חייבת, מול פני המציאות, לשנות את הדגש בגישתה ובהסברתה. תחת להטיפה לאייכניעה לפתוי טה, אחרי שבוצעה הטיפה מוצי

אפילו לא אירעה התקלה שהביאה ליציאת הרוצחים מגרמניה ללא אישור רשמי, היתה ממשלת בון נאלצת לשחרר אותם במקדם או במאוחר. אין לתאר כלל שממשלה גרמנית תפקיר ותסכן את חיי צוות האוויר של מטוס בחברת התעופה הלאומית שלה. מעשה כזה היה גורם לכך שאף טייס או דיילת בלופטהאנזה לא היו מוכנים יותר לטוס בשירות החברה. אי אפשר להתעלם גם מהחכמה שבאופן בלתי מודע אולי, ששני הגרמנים האפשרות שניק רתה להם לשחרר את שלושת רוצחי מינכן וזהיפטר עידיי בך, כצורה קלה, מבעיה מטרידה, שי שיבשה את יחסי גרמניה עם מדינות-ערב, העמידה את שירותי-